

[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.] deres Erhvervs Vedkommende ligesom for andre Erhverv, hvis Udøvelse er forbundet med større eller mindre Risiko for Liv og Helbred, gennemføres Beskyttelsesforanstaltninger.

Lovforslaget, der som nævnt er ganske enslydende med det i Februar Maaned 1934 fremsatte Lovforslag, blev ved den første Fremsættelse i sin Tid udførligt gennemgaaet og begrundet af min Forgænger i Embedet, og der er derfor næppe Grund til atter at komme nærmere ind paa Lovforslagets Detailler, men der kan i denne Henseende henvises til det ved Behandlingen i dette høje Ting i den paagældende Rigsdagssamling passerede og til de Bemærkninger og Bilag, der var knyttet til det i 1934 fremsatte Lovforslag.

Saa vidt Ministeriet bekendt er der vel ikke i de senere Aar indtruffet alvorligere Dykkerulykker herhjemme, men tidligere har saadanne Ulykker fundet Sted, og Erfaringerne fra Udlandet viser, at Dykkerarbejdet er forbundet med betydelig Risiko. Jeg maa derfor mene, at det vil være betænkeligt ikke nu at imødekomme de Ønsker, der er fremsat fra en Kreds af Borgere, som udøver et i høj Grad farligt Erhverv, om, at der tilvejebringes saadanne Beskyttelsesforanstaltninger, som Erfaringerne og Udviklingen inden for Erhvervet har vist er paakrævet, og jeg anbefaler derfor Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting.

Det andet Lovforslag, jeg har den Ære at fremsætte, er *Forslag til Lov om Forhyring og Mønstring af Skibsmandskab*. Dette Lovforslag vil ligeledes være ærede Medlemmer bekendt gennem tidligere Behandlinger i det høje Ting. Det fremsattes første Gang i Folketinget den 17. December 1925 og blev i den følgende Tid indtil Rigsdagssamlingen 1932—33 hvert Aar fremsat for Rigsdagen, uden at det dog lykkedes at gennemføre Forslaget. I Rigsdagssamlingen 1929—30 blev Forslaget efter at være vedtaget i Folketinget forelagt dette høje Ting, uden at det lykkedes at gennemføre det her. I Rigsdagssamlingen 1930—31 og 1931—32 blev Forslaget fremsat her i Tinget og sendtes begge Gange i Udvalg, der imidlertid ikke tilendebragte Behandlingen. I Rigsdagssamlingen 1932—33 blev Forslaget paa ny vedtaget i Folketinget, men dets Gennemførelse strandede atter i dette høje Ting.

Som Følge af de tidligere Behandlinger vil Forslaget, der er ganske enslydende med det tidligere i Tinget behandlede Forslag,

formentlig være saa kendt, at en nærmere Gennemgang af dets enkelte Bestemmelser vil være overflødig. Under Hensyn til det Tidsrum, der er forløbet, siden de ærede Medlemmer sidst havde Lejlighed til at beskæftige sig med denne Sag, skal jeg dog fremsætte nogle Bemærkninger om Lovforslagets Hovedindhold.

Forslaget tilsigter for det første at gennemføre Bestemmelser om Forhyring i Overensstemmelse med det Konventionsudkast, der blev vedtaget af den internationale Arbejdskonference i Genua i 1920, saaledes at Konventionen kan ratificeres af Danmark, ligesom den er blevet det af 23 andre Stater, heriblandt Norge og Sverige. De hertil sigtende Regler findes i Lovforslagets Kapitel I, §§ 1—5.

Lovforslaget tilsigter dernæst en Sammenfatning af Lovreglerne om Forhyringsvæsen og Mønstring og Indførelse af en Nyordning af hele Mønstringsvæsenet. Om dette sidste Punkt findes Regler i Lovforslagets Kapitel II, §§ 6—10. Det foreslaas her at ophæve den ikke længere tidssvarende Mønstringslov af 1872. Den paagældende Lovs Hovedregler er overført til Lovforslaget i moderniseret og forkortet Form. Med denne Modernisering og Sammenfatning af Bestemmelser, der naturligt hører sammen, idet de vedrører de forskellige Sider af Skibsmandskabets Tjenesteaftaler, videreføres i Virkeligheden kun det Lovarbejde vedrørende Skibsmandskabets Tjenesteaftaler, som paabegyndtes ved den fælles nordiske Sømandslov, der her i Landet vedtoges med Sømandsloven af 1. Maj 1923.

Lovforslaget indeholder dernæst i Kapitel III en Række almindelige Bestemmelser, herunder Straffebestemmelser og Overgangsbestemmelser m. v.

Angaaende Kapitlerne II og III har der i det væsentlige været Enighed fra alle Sider, og Grunden til, at Lovforslaget endnu ikke har kunnet gennemføres, har derfor alene været Oppositionspartiernes Modstand med Reglerne i Kapitel I om Forhyring.

Den nuværende Forhyringsordning hviler paa Loven af 12. April 1892 og bygger paa det Princip, at Forhyringsvirksomhed er en privat Næringsdrift, til hvis Udøvelse der dog kræves ministeriel Bevilling, hvilken Bevilling saa til Gengæld giver Forhyringsagenten en vis Eneret. Direkte gælder Loven kun for København, men den er ved kongelige Anordninger sat i Kraft for en Række Købstæder og Havnepladser. Paa de Steder, hvor Loven saaledes ikke er gjort anvendelig, er Forhyringsvæsen fri